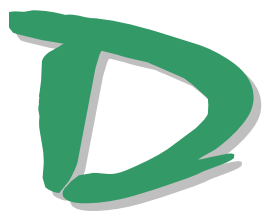

HỒI BỐN MƯƠI BA

Hà Lan Sơn Chiến Quái Tầu

ười chân Hà Sơn, Khô Trúc Tiên Ông ngồi cạnh một mình dưới gốc cây cổ tùng.

Trên khoảng đất trống cách đó ngoài ba trượng, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan đang kịch chiến với một lão nhân mặt đỏ đầu sói, hai người liên thủ mà cũng chỉ đấu ngang ngửa với lão nhân này.

Thì ra sau khi thuận lợi giải quyết xong cường địch ở Thần Phong Mục Trường, họ đã với tâm trạng hớn hở theo hướng tây vòng sang Cam Tiêu, định thư thả du ngoạn một phen, miễn đến Tung Sơn trước ngày hẹn là được rồi.

Về việc tìm kiếm Tần Linh Sương, họ chỉ có thể lưu ý nghe ngóng, bởi họ không sao biết được Tần Linh Sương hiện đang ở đâu.

Hôm ấy họ đi ngang qua Hà Lan Sơn đã gặp một lão nhân mặt đỏ đầu sói, dáng người không cao đang ngồi câu bên một con suối nhỏ dưới chân núi.

Cũng do trời khiến sinh sự, Chân Dật Lan nhất thời khát nước, bèn cúi xuống bên suối uống lấy hai ngụm nước trong.

Nào ngờ đã khiến lão nhân tức giận quát:

- Tiểu nha đầu, ngươi đã làm cho rỗng bạc của lão phu hoảng sợ chạy mất rồi. Người có biết lão phu đã chờ ở đây suốt năm ngày năm đêm không hả ?

Chân Dật Lan tuy lúc này tính nết đã sửa đổi rất nhiều, nhưng bị quát mắng như vậy cũng không nhẫn nhịn nổi, liền trả đũa:

- Lão câu rỗng bạc của lão, bốn cô nương uống nước của bốn cô nương, con suối này đâu phải của riêng lão, chẳng lẽ lão có thể câu cá mà kẻ khác không thể uống nước hay sao ? Rõ là phi lý !

Lão nhân vốn đã tức giận, nghe Chân Dật Lan nói vậy lại càng thêm lửa giận bốc cao, đứng phắt dậy quát mắng quát:

- Nha đầu thối tha, ngươi dám cãi lại hả ? Có lẽ ngươi đã chán sống rồi.

Chân Dật Lan chẳng chịu kém, hét to:

- Chính lão mới là chán sống đấy !

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nói:

- Lão trượng, vì xá muội không biết là lão trượng đang câu rồng bạc, nhất thời bất cẩn đã khiến thần vật hoảng sợ chạy mất, hẳn nhiên lòng hết sức áy náy, vẫn bối xin thay mặt xá muội tạ tội với lão trượng.

Nào ngờ lão nhân rất là ngang ngược, nghe vậy chẳng những không chịu nhường nhịn mà còn buộc hai người phải động thủ giao chiến.

Hai người ngoảnh lại định xin ý kiến Khô Trúc Tiên Ông, nào ngờ Khô Trúc Tiên Ông đã đến ngồi xuống một gốc cây cổ tùng.

Thế là, hai người đành phải động thủ quyết đấu với lão nhân.

Trong khi ấy, Khô Trúc Tiên Ông lại ra chiều hết sức điềm nhiên, ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Đương nhiên, Khô Trúc Tiên Ông biết lão nhân mặt đỏ này, đó chẳng phải ai khác, chính là Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng, một trong Không Vô Song Tiên.

Cho nên Khô Trúc Tiên Ông không chịu ra mặt, bởi biết rõ Vô Ảnh lão nhân không bao giờ gây tổn thương cho hai người trẻ tuổi này, và không chừng chính lão nhân đã cố ý gây sự để làm quen với họ cũng nên.

Cũng chính vì là Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng, nên Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan liên thủ mà cũng chỉ đấu ngang ngửa, bất phân thắng bại.

Trăm chiêu qua đi, lão nhân như đã nổi cơn thịnh nộ, bỗng buông tiếng quát vang, liên tiếp công ra bảy chiêu ảo diệu vô cùng.

Cốc Mộng Viễn phải sử dụng đến Không Linh Chưởng của sư môn mới miễn cưỡng ứng phó nổi, nhưng Phá Tâm Chưởng của Chân Dật Lan không chịu nổi chưởng pháp của lão nhân, ngay chiêu thứ năm nàng đã bị chưởng lực của lão nhân hất bay về phía nơi Khô Trúc Tiên Ông đang ngồi.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to, đưa tay đón lấy Chân Dật Lan và cao giọng nói:

- Hạ lão ca, hai người trẻ tuổi này thế nào, xứng đáng là bậc kỳ tài chứ ?

Vô Ảnh lão nhân lúc này đã thu tay đứng yên, cười nói:

- Không kém ! Không kém ! Tần huynh, nhất là đồ nhi của Cát lão ca lại càng xuất sắc hơn.

Dứt lời cũng buông tiếng cười vang.

Chân Dật Lan nghe hai người đối thoại, bất giác kinh ngạc hỏi:

- Trúc lão quen biết lão nhân gia này ư ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Chẳng những quen biết mà còn rất thân nữa là khác.

- Vậy sao Trúc lão không lên tiếng trước, báo hại Cốc đại ca với Lan nhi bị lão hiếp đáp ? Trúc lão thật.

Khô Trúc Tiên Ông tiếp lời :

- Lan nhi, người biết lão nhân này là ai không ?

Chân Dật Lan lắc đầu dẩu môi:

- Lan nhi làm sao biết được ?

- Hẳn người từng nghe nói đến tên Vô Ảnh lão nhân.

Chân Dật Lan giật mình sửng sốt:

- Sao ? Lão nhân này là Hạ Đằng lão tiên bối ư ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Đúng vậy !

- Trúc lão, Hạ lão chẳng phải là nghĩa phụ của cô trượng Cốc đại ca sao ?

- Phải, Hạ Địch Cuồng chính là nghĩa tử của lão nhân này.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Lan nhi thật không dám tin !

Khô Trúc Tiên Ông nhú mày:

- Sao vậy ?

- Nếu lão nhân này là Hạ lão tiên bối thì sao lại cố tình gây sự với Lan nhi ?

Khô Trúc Tiên Ông bật cười :

- Ông ấy muốn thử công lực của hai người đó thôi !

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy thì lạ thật !

- Đâu có gì là lạ ? Ông ấy theo sau chúng ta đã mấy ngày nay rồi.

Chân Dật Lan cũng nghe càng thắc mắc, nàng ngoảnh lại nhìn Vô Ảnh lão nhân, thấy ông đang chuyện trò với Cốc Mộng Viễn, hai người ra chiều hết sức tâm đầu ý hợp.

Nàng lắc đầu nói:

- Trúc lão, vì sao ông ấy lại theo dõi chúng ta vậy ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đương nhiên là ông ấy phải có nguyên nhân rồi.

- Ông ấy đã nói với Trúc lão rồi ư ?

- Không sai, lão phu đã biết rồi.

Chân Dật Lan ngạc nhiên :

- Ông ấy nói lúc nào vậy ?

- Tối qua, lúc lão nghỉ trọ ở khách điểm Định Viễn.

- Thảo nào tối qua Trúc lão bảo là phải đi gặp một người bạn thân, thì ra là Hạ lão tiền bối. Hai người đã có hẹn trước với nhau ư ?

- Đương nhiên.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vì sao Hạ lão tiền bối lại theo dõi chúng ta vậy ?

- Ông ấy đã chịu sự ủy thác của người.

Chân Dật Lan bật cười :

- Chúng ta đã bị người ta rình rập phải không ?

Khô Trúc Tiên Ông cười khẩy:

- Trong võ lâm này, ai dám rình rập lão phu ?

Chân Dật Lan ngẫm nghĩ một hồi:

- Không có !

- Vậy thì người đừng nghĩ là có kẻ dám rình rập chúng ta.

Chân Dật Lan lại hỏi:

- Hạ lão tiền bối vì sao lại đến đây vậy ?

- Vì Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan cười thầm nhủ:

- Cốc đại ca thật nhiều phúc duyên, đến đâu cũng được người quan tâm.

Khô Trúc Tiên Ông thấy Cốc Mộng Viễn mỉm cười không nói, bèn ha hả cười nói:

- Lan nhi, người biết không ? Hạ lão chẳng những là nghĩa phụ của Hạ Địch Cuồng, cô phụ của Cốc Mộng Viễn, mà thật ra ông ấy chính là tổ phụ của Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan sững sờ, thật khó hiểu quá ! Cốc đại ca sao lại trở thành tôn nhi của Hạ lão thế này ? Cốc đại ca có phải họ Hạ đâu ? Hẳn là Trúc lão gạt mình đây, bèn cười nói:

- Trúc lão bảo Cốc đại ca là tôn nhi của Nam Nho Cốc lão kia mà.

Khô Trúc Tiên Ông thấp giọng :

- Cùng là tôn nhi, nhưng bên trong có rất nhiều phân biệt.

- Phân biệt ra sao ?

Khô Trúc Tiên Ông bỗng thở dài :

- Người tưởng Cốc Mộng Viễn họ Cốc thật sao ?

Chân Dật Lan bàng hoàng sửng sốt:

- Sao ? Trúc lão.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đừng vội, Cốc Mộng Viễn tuy không phải thật sự họ Cốc, nhưng lại đúng là con cháu nhà họ Cốc, Cốc Dương chính là tổ phụ y.

Chân Dật Lan ngơ người, nhất thời nàng chẳng hiểu ắt giáp gì cả, chỉ trở to mắt nhìn Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông cười cười nói tiếp :

- Lão phu cũng chỉ tới qua mới rõ thân thế của Mộng Viễn thôi. Thì ra Mộng Viễn chính là con của Hạ Địch Cuồng với Cốc Quân Lan đã giao cho Cốc Thiên Dân phụ phụ nuôi dưỡng khi vừa sinh ra đời.

Chân Dật Lan giờ mới vỡ lẽ, song vẫn còn điều thắc mắc là vì lẽ gì Hạ Địch Cuồng với Cốc Quân Lan không tự nuôi dưỡng con mình, mà lại giao cho Cốc Thiên Dân, bèn buộc miệng hỏi:

- Trúc lão, vì sao họ lại không tự nuôi dưỡng ?

- Có rất nhiều nguyên nhân, chính yếu là vì Hạ Địch Cuồng kết thù quá nhiều, sau khi Tích Lan Hương Uyển bị thiêu hủy, Hạ Địch Cuồng táng mạng, nếu có kẻ biết được Cốc Mộng Viễn là con của Hạ Địch Cuồng, e rằng y khó mà sống được đến ngày hôm nay.

Chân Dật Lan mỉm cười :

- Cốc đại ca võ công cao tuyệt, ai dám làm gì kia chứ ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đó là hiện tại, nếu là lúc còn nằm trong tã thì sao ?

Chân Dật Lan ngẫm nghĩ chốc lát:

- Lan nhi vẫn thấy vấn đề không đơn giản như vậy.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đương nhiên, nếu hai người có sự hiểu lầm, Cốc Quân Lan đâu mang thai nhi đến nhà ca ca sinh đẻ.

- À. Trúc lão, lúc bấy giờ Cốc cô cô giận Hạ đại hiệp lắm phải không ? Nếu không, Cốc cô cô đâu bao giờ rời xa chồng và cũng đâu để con mang họ mình.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Người nói rất đúng.

Chân Dật Lan cười :

- Trúc lão có biết vì sao Cốc cô cô giận Hạ đại hiệp không ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vì một người đàn bà khác.

Chân Dật Lan lòng thoáng rung động:

- Một người đàn bà khác ư ?

Khô Trúc Tiên Ông thở dài ;

- Mặc dù đó là chuyện đã lâu, nhưng Cốc Quân Lan đã rơi vào cạm bẫy của kẻ thù, cuối cùng đã gây ra hậu quả đáng tiếc, không sao挽 hồi được.

- Hậu quả đáng tiếc ấy phải chăng là việc Tích Lan Hương Uyển bị thiêu hủy, và Hạ đại hiệp bị người sát hại ?

- Đúng vậy ! Chẳng phải lão phu có ý chỉ trích đàn bà con gái hẹp lượng, như việc Hạ Địch Cuồng bị sát hại. Cốc Quân Lan ít nhiều cũng có trách nhiệm !

Chân Dật Lan cười, nàng nhận thấy Khô Trúc Tiên Ông thật không hiểu tâm lý phụ nữ, phụ nữ đau khổ đến mấy cũng chịu đựng được, chỉ duy không thể chấp nhận người yêu mình còn có một người đàn bà khác trong tim.

Nàng lắc đầu cười nói:

- Trúc lão vậy là không hiểu nỗi đau khổ trong lòng Cốc cô cô rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lão phu biết thế nào người cũng bênh vực cho Cốc Quân Lan.

- Vốn là như vậy mà ! Sự thật chắc chắn là Hạ đại hiệp đã có lỗi với Cốc cô cô.

- Nhưng theo lão phu thì năm xưa nếu Cốc Quân Lan mà không tức giận bỏ đi, chắc chắn Tích Lan Hương Uyển cũng không xảy ra thảm họa.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Không chừng cả Cốc cô cô cũng táng mạng nữa là khác.

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Không thể nào !

Chân Dật Lan trố mắt:

- Sao Trúc lão lại tin tưởng Hạ đại hiệp đến vậy ?

- Tuy lão phu từng gặp Hạ Địch Cuồng nhiều lần, và cũng rất quý mến sự thông minh tài trí của y, nhưng có điều y quá ư cuồng ngạo.

- Một người quá cuồng ngạo khó mà tin tưởng được.

- Không hẳn vậy, trên cõi đời thường thì người càng cuồng ngạo thì lại càng đáng tin tưởng.

- Trúc lão cho là sự ra đi của Cốc cô cô mới là nguyên nhân chính đã gây ra vụ án Tích Lan Hương Uyển ư ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Sự thật có lẽ vậy !

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Nhưng Lan nhi nghĩ khác.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Nếu có Cốc Quân Lan ở bên thì Hạ Địch Cuồng đâu có khinh suất và tiêu cực thế kia. Nỗi tuyệt vọng vì tình chính là nguyên nhân có khả năng cao nhất dẫn đến cái chết cho con người.

Chân Dật Lan ngậm ngẩn.

Phải rồi, con người trong lúc tuyệt vọng thường không còn màng đến tính mạng của bản thân nữa. Vậy hẳn là Hạ Địch Cuồng rất thương yêu Cốc cô cô, việc Cốc cô cô bỏ đi đã khiến ông ấy tột cùng tuyệt vọng, rất có thể ông ấy mượn cái chết để giải thoát, hoặc là mượn cái chết để chứng tỏ lòng dạ của mình.

Nhưng Chân Dật Lan rất lấy làm mừng, bởi lúc ở Túy Liễu Sơn Trang, nàng có nghe Triển Bá Tuấn khẳng định là Hạ Địch Cuồng chưa chết, bèn cười nói:

- Trúc lão, vẫn bối nghe nói Hạ tiên bối hãy còn sống.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người :

- Ai nói ? Giới võ lâm chẳng phải từ lâu đã đồn đại là Hạ Địch Cuồng đã thảm tử hay sao ?

- Lúc ở Sơn Đông, vẫn bối với Cốc đại ca và Cốc cô cô đã nghe chính miệng Triển Bá Tuấn nói là y đang phụng mệnh tìm kiếm Hạ Địch Cuồng.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày :

- Lời nói của Triển Bá Tuấn sao thể tin được ?

- Y là con của Triển Vân Sanh, rất có thể là Triển Vân Sanh đã bảo y điều tra việc này.

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Thật khó thể tin được, lời nói của Triển Bá Tuấn hoang đường quá.

Chân Dật Lan cười :

- Nhưng Cốc cô cô rất tin.

- Vậy ư ? Đó là bởi Cốc Quân Lan quá yêu Hạ Địch Cuồng mà nên. Tôi qua lão phu với Hạ Đằng có nói đến việc này. Theo sự điều tra của Hạ Đằng, Hạ Địch Cuồng đích xác đã bị thiêu chết trong Tích Lan Hương Uyển rồi.

Chân Dật Lan nghe vậy chẳng thể không tin, buộc miệng hỏi:

- Hạ lão cũng đích thân điều tra việc này ư ?

- Hạ Địch Cuồng là nghĩa tử của Hạ Đằng, ông ấy không điều tra sao được?

- Bọn hung thủ là ai vậy ?
- Hạ Đằng không nói.
- Chả lẽ bọn họ võ công cao hơn Hạ lão hay sao ?
- Không thể nào.
- Vậy sao Hạ lão không báo thù cho Hạ đại hiệp?

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Ông ấy muốn để cho Cốc Mộng Viễn đích thân báo thù cho phụ thân, cho nên.

Bổng ngưng lời, khẽ nói:

- Lan nhi, hiện tại người đừng cho Mộng Viễn biết nhé.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vì sao vậy ?

- Vì chưa đến lúc ! Nếu bây giờ Cốc Mộng Viễn mà biết việc này, rất có thể vì nóng lòng báo thù mà khinh cử vọng động.

Chân Dật Lan cười:

- Không đâu, Cốc đại ca không nóng nảy vậy đâu.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng:

- Phụ thù bất cộng đới thiên, bất kỳ ai kể cả thánh nhân cũng chẳng thể giữ được bình tĩnh khi đột ngột hay tin phụ thân bị người sát hại.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy phải làm sao đây ?
- Tối qua lão phu với Hạ Đằng đã có quyết định rồi.

Chân Dật Lan cười:

- Trúc lão có thể cho Lan nhi biết không?

- Theo kết quả điều tra của Hạ Đằng trong những năm qua, được biết bọn hung thủ đã sát hại Hạ Địch Cuồng rất có thể đều sẽ đến tham dự thịnh hội tại Thiếu Lâm tự ở Tung Sơn.

Chân Dật Lan giật mình :

- Họ không phải người giới hắc đạo sao ?
- Không, bọn họ đại đa số là người giới hắc đạo !

- Vậy sao lại đến Thiếu Lâm Tự dự hội ?

Khô Trúc Tiên Ông thở dài :

- Tục ngữ có câu “Tri nhân khẩu diện bất tri tâm”, người nghĩ là hắc đạo với bạch đạo có ranh giới rõ rệt hay sao ? Chẳng hạn như Lý Hàm Băng, theo người thì ông ấy là người tốt hay xấu ?

- Đương nhiên là người tốt rồi !

- Thế đấy, trong giới bạch đạo cũng có rất nhiều kẻ xấu.

Khô Trúc Tiên Ông lại buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Hơn nữa, những người nếu vì tình thù hoặc lòng dạ hẹp hòi, một khi đã căm hận người nào, rất có thể họ chỉ cần kết quả, bất từ một thủ đoạn.

Chân Dật Lan gật đầu :

- Trúc lão, tất cả kẻ thù của Cốc đại ca đều sẽ đến tham dự thịnh hội phải không ?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười :

- Không đâu !

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy nếu Cốc đại ca ra tay báo thù trong thịnh hội, những người không đến thì sao ? Họ sẽ hay tin lẫn trốn mất còn gì ?

- Lão phu cũng có nghĩ đến điều ấy, nên vào ngày thịnh hội tại Thiếu Lâm tự vẫn chưa động thủ.

Chân Dật Lan nóng ruột:

- Vậy phải chờ đến bao giờ ?

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Không lâu nữa, chỉ cần đợi đến ngày quyết đấu giữa hai phe chính tà tại tổng đàn Thiên Ma giáo.

Chân Dật Lan sửng sốt:

- Ai đến Thiên Ma giáo quyết đấu ?

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Nhân vật võ lâm Trung Nguyên đều sẽ đến đó.

- Lan nhi nhớ là lúc ở Hàn Bích Cung, Trúc lão đâu có nói.

- Lão phu đúng là không có nói.

- Vậy thì sao lại đổi kế hoạch ? Ai sửa đổi ? Hạ lão phải không ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Chẳng phải phe ta quyết định đâu.

- Vậy thì ai quyết định ?

- Thiên Ma giáo.

Chân Dật Lan sửng sờ.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói tiếp :

- Hạ Đằng tối qua cho lão phu biết, Thiên Ma giáo đã phát thiệp mời đồng đạo võ lâm Trung Nguyên vào ngày mồng tám tháng mười hai đến dự Thiên Ma Đại Yến

Bấy giờ Chân Dật Lan mới vỡ lẽ cười to:

- Ra vậy ! Vậy thì hẳn là rất náo nhiệt. Trúc lão, họ đã mời những ai ? Có Lan nhi với Cốc đại ca không ?

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Thiếu hai người sao được ? Theo Hạ huynh cho biết, nhân số được mời phen này không dưới trăm người, và thấy đều là tôn chủ một phái trong hai giới hắc bạch.

Chân Dật Lan vỗ tay reo:

- Vậy thì hay quá ! À. Trúc lão muốn nói là trong Thiên Ma Đại Yến, Cốc đại ca sẽ có thể phóng tay báo thù phải không ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng vậy !

Chân Dật Lan cười hớn hở, nhưng lại lắc đầu nói;

- Trúc lão khi nãy đã nói là Hạ lão được người cậy nhờ đuổi theo chúng ta phải không ?

- Phải, ông ấy chính là đã được người nhờ cậy.

- Người ấy là ai vậy ?

Khô Trúc Tiên Ông bỗng nghiêm mặt, thâm trầm nhìn Chân Dật Lan hồi lâu.

